

Det, der bestaar

Peters første Brev.

Kap. 3, 13-17: Og hvem er den, som kan volde eder ondt, dersom I ere midfare for det gode? Men om I ogsaa maatte lide for Retfærdighedens Skyld, ere I salige. Nær ingen Frygt for dem og forfærdes ikke; men helliger den Herre Kristus i eders Hjerte, altid rede til at forbyde eller over for enhver, som kræver eder til Regnskab for det Gode, der er i eder, men med Sagtmodighed og Frygt, idet I have en god Samvittighed, for at de, der lade eders gode Bændel i Kristus, maa blive til Skamme, naar de bagtale eder som Ugerningsmænd. Thi det er bedre, om det saa er Guds Vilje, at lide, naar man gør godt, end naar man gør ondt.

Lide for Retfærdighedens Skyld. Sidst fremholdt Apostelen for sine Læsere, hvad de skulde afskaffe sig fra, og hvad de skulde gøre, derfor de vilde elske Livet og se gode Dage. Men han vidste vel, at de gode Dage afhang ikke alene af deres eget Forhold. Naboefterskold til os kommer ogsaa i Betragtning. Det døveler han ved i det Affinit, vi har for i Dag.

„Og hvem er den, som kan volde eder ondt, dersom I ere midfare for det gode?“ begynder han her. Der kunde ogsaa, som Nardam gør opmærksom paa, oversættes: „som vil volde eder ondt.“

Det, Peter formanede til: „at vende sig fra ondt og gøre godt, at søge Fred og jage efter den,“ det frister ingenlunde til Forsølgelse fra de bantros Side, saa det kan have sin Grund at overfærte, hvo vi i volde eder ondt. Men om kan bennyttes, saa bliver Meningen den, at Forsølgelse ikke er et virkelig Onde, hvad vi ser nærmere i det følgende.

Tanken er nemlig ikke, at Kristne absolut skal lide ondt og Forsølgelse i Verden, men derimod, at vi absolut skal gøre godt, ja være „midfare for det gode,“ hvordan Verden saa end tager imod det.

„Men om I ogsaa maatte lide for Retfærdighedens Skyld, ere I salige,“ hedder det videre. Sligt er baade flet og fter den Dag i Dag. Og hvad kan Marfagen være? Grunden finder vi i næste Kap. 2-4. Vers. Paa samme Tid, som god Bændel og Retfærdighed anbefaler sig selv i alle rettanfende Menneffers Sjæne og Omdømme, saa indholder de en Dom over det gamle Bæfen efter Rådets Begær. De fante Kristne faar led Skyld for, at de vil være bedre end de andre og indføre nye Skikke, naar de „ikke labe med til den samme Anggeslæshedens Pl.“

Apostelen siger, at de alligevel er „salige“, om de lider for Retfærdighedens Skyld. Meningen er ikke, at der er noget saligt i Forsølgelsen, men at de trods Forsølgelsen er salige, fordi de er lyffelig tilbede i Forhold til Gud. Sammenlign, hvad Jesus siger: „Salige ere de, som ere forfulgte for Retfærdighedens Skyld, thi Hinmeriges Rige er deres.“ (Mt. 5, 10.) Vi læfer videre: „Nær ingen Frygt for dem og forfærdes ikke, men helliger den Herre Kristus i eders Hjerte.“ Nardam overfæfter her mere ordret: „Frygtet ikke med deres Frygt“; og det svarer til den engelfte Reltfi.

Den retfærdige har i Birkeligeden intet at frygte for eller uroes over; den derimod, som gør ham ondt, har virkelig Grund til at frygte.

De retfærdige stal derimod under faadanne Omstændigheder hellige den Herre Kristus i deres Hjerte. De skal holde Kristi Eksempl frem for sig og lade det fylde deres Hjerte, fordisede om, som Paulus siger, at derfom vi lide med ham, stal vi ogsaa herliggøres med ham (Rom. 8, 17).

„Altid rede til at forbyde eller over for enhver, som kræver eder til Regnskab for det Gode, der er i eder.“ Dette Ord peger paa det, der opholder Kristne under Forsølgelse. Deres Raal er at nyde Livet og se

gode Dage; men vil ondt Menneffer og Dævlen forhindre os i at naa dette Maal her, saa ser vi fremad i Tro paa det allerede anførte Ord: „Salige ere de, som ere forfulgte for Retfærdighedens Skyld; thi Hinmeriges Rige er deres.“ Det Gode her vil være rede til at gøre enhver Regnskab for.

„Men med Sagtmodighed og Frygt,“ fjer Apostelen til. Ja, det sagte Mod, fast Mod men uden Opfarehed, fommeer Kristne. Ved „Frygt“ i denne Forbindelse tænker Apostelen sikkert paa Frygten for at skulle komme galt af Sted, idet man svarer en Forsølgere.

„Det I have en god Samvittighed, for at de, der lade eders gode Bændel i Kristus, maa blive til Skamme, naar de bagtale eder som Ugerningsmænd.“ En god Samvittighed — dette at vide med sig selv over for den alvidende Gud, at man er midfare for det gode, det giver Mod, fast og jagte Mod.

Lad saa Forsølgere omtale de fante Kristne som Ugerningsmænd; naar de ser disses gode Bændel i Kristus, saa maa de blive til Skamme. Det ftefe allerede i de første Kristnes Tid, at de overbåndt Verden paa den Maade. Svad andet er det vel, Apostelen Johannes mener, naar han skriver: „alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den Sejtr, som har overvundet Verden, vor Tro“ (1 Joh. 5, 4). Det er Tro, der lægger sig for Dagen i „god Bændel i Kristus.“

Om vi Kristne i vore Dage blot lagde stærkere Vægt paa „god Bændel i Kristus!“ Det har samme Betydning, som det altid har haft. Thi det er bedre, om det saa er Guds Vilje, at lide, naar man gør godt, end naar man gør ondt.“ Slut- ter vort Affnit.

Na, hvor Apostelen Peter dog er draktiff. At gøre ondt, det fjer jo i Reglen til Lidelse, som enhver ved. Og at lide Straf for at have gjort ondt, det er dobbelt tungt; thi Straffen er i sig selv en Lidelse, og Bevidstheden om, at den er forföldt, det er ogsaa Lidelse. Om en Kristen med Guds Vilje kommer til at lide for Retfærdighedens Skyld eller for at have gjort godt, saa lader Lidelsen ved Bevidstheden om, at den er uforsfoldt, og at Gud ved det.

Na, hvor Apostelen Peter dog er draktiff. At gøre ondt, det fjer jo i Reglen til Lidelse, som enhver ved. Og at lide Straf for at have gjort ondt, det er dobbelt tungt; thi Straffen er i sig selv en Lidelse, og Bevidstheden om, at den er forföldt, det er ogsaa Lidelse. Om en Kristen med Guds Vilje kommer til at lide for Retfærdighedens Skyld eller for at have gjort godt, saa lader Lidelsen ved Bevidstheden om, at den er uforsfoldt, og at Gud ved det.

Aften og Mornen

(Af Jvar Marius Hansen.)

„Og der blev Aften og Morgen første Dag.“

1. Mos. 1, 5.

Det største Under, som nogen Sind er fket paa denne Jord, er vist vor Herres Jesu Kristi Opstandelse fra Døden Paaskemorgen. Det næst- største er maaffe Lyffets Stabelse. „Gud sagde: der blive Lys, og der blev Lys.“ Dermed gjorde han Skilsmisse mellem Lyset og Mørket. Og det er blevet ved indtil denne Dag. „Nat og Dag aflader ikke.“

Salmiffen siger: „Dag efter Dag udfender Ord, og Nat efter Nat forfynder Vidfsab“ (Ecl. 19, 3). Det samme kan siges om Dagens Begyndelse og Dagens Slutning, Morgen og Aften; de giver ogsaa en god Undervisning; de fjer en Tale, som nok er værd at lytte til og lade sig belære af. Lad os da sette os paa Skolebenken for at lade os belære af disse to Skolemeffre.

Man plejer jo i daglig Tale at nævne Morgenen først og fge: Morgen og Aften. I Skabelshistorien er det dog omvendt; der læses Aften og Morgen. Vi vil da følge den Orden, først betænfte nogle Lærdomme fra Aftenen og derefter fra Morgenen.

I.

Dagen har sine mange Dpgaber, som stal løses, sine Arbejder, der stal udføres. Dog „Dag er ej ftraub og lang, Aftenstund dog kommer.“ Den kommer med sin Svile, sin Fred og Bedervogelfe. Aften og Svile hører sammen. Da Lucifer fuglen fit Øje i sin Rede, blomsten holder fit Begær, Røvedet lægger sig til Ro, og Arbejdsmanden søger fit Hjem og sin Svile.

Aftenen har ogsaa sin Skøn- hed. „Dog kysfer os og med Gulb i Mund den kliffe Aftenrøde.“ Vi, som bor i Redraftra, dette Slette-

land, har jo ikke store Naturvidun- dere at pege paa, og dog, hvor kan Aftenen være fkon her ude paa Prærierne, hvor kan Solnedgangen være vidunderlig dejlig. Macbuff ffret: „Solnedgang paa Judæas Vjerge.“ Om nogen vil og kan, da ffriw om Solnedgang paa Ameri- kas Sletter. Det er nok Nafjer, der siger: „Et dugvaadt Syn fra Hjemmetts Naalgaardsdige opvejer tusind Mil i fremmed Rige.“ Na ja. Men derfom vi løfter vort Sind, Øje og Tante fra vore Raalhaber, Majsmarker, Sveedagre, Griffetier, Kofialde og Automobiler til den nedgaende Sol og den gyldenfar- vede Aftenhimmel, da kan det ogsaa bringe Verbi for en hel Udenlands- rejffe. „See America first.“ Ja, og se Solen „og taf Aftenfjernes Ræl- de“ og „tag og pris din Gud, som er „for i Maad og mægtig i Gerning.“

Aftenen er en Gave fra vor Gud. Han, der lod det blive Aften og Morgen den første Dag, udffiror de samme Gaver fremdeles. Han tilmaaler os Tiden, ogsaa Aften- ten; han lader den oprinde for at bedervogae og velfigne sin Skabning, den mælende og den umælende. Luther siger, at saa vi kun Solen en enkelt Gang, saa vilde vi holde Felt, naar den brød frem; det samme kan vel siges om Aftenen. Den kommer regelmæssigt, derfor ffmer vi saa lidt paa den. Na, vi bør holde Taffefft for Aftenfunden som en Gave fra Gud.

Scriber siger: „En Kristen tæn- ker, naar han begiver sig til No- friff, mæt, glad og med et roligt Hjerte: af, hvor mange er der dog blandt mine Medffritne, som læg- ger sig med Kummer og Hjerteforg; hvor mangen en gaar til Sengs mæt af Raarer, træet af Suf eller med Sygdom og Smertes, og jeg fan gaa til Svile i min bekvemme Seng, derfor vil jeg ikke lægge mig, før jeg har bragt Gud mit Tafffer og grebet Kristus med Troens højte Haand og min Ræfte med stærklighedens venstre Arm.“

Da Jesus Palmesøndag havde holdt fit Indtog i Jerusaleff „gik han ind i Helligdommen, og da han havde beset alt, gik han, da det allerede var Aftenstid ud til Bethania med de tolv.“ (Mark. 11, 11). Der holdt han saa Aften- hvile i de tre helde Søffendes fære Hjem. Det var yndige, veder- fvægende Aftener for Jesus og hans Venner. Der littede man med Glæde til hans Evangelium, der dæffede man Aftenbordet for ham, og der blev han salvet, saa hele Huset fyldtes med Saldens Bellugt.

Og er det ikke, som om Jesus ogsaa derved har helliget vore Aftener og lagt et gyldent Skær over dem! Joh. Arndt siger, at Jesus har helliget vor Barndom og Ungdom ved at frembære sin ufthydige Bar- dom og Ungdom for os som et Of- fer for Gud. Og kan man ikke li- gervis fige, at Jesus har helliget Aftenen for os! Alt, hvad Dævle- len faar fat paa, bliver der For- handelse ved, alt, hvad Jesus ræ- rer ved, kommer til at druppe med Belfignelse. Ogsaa om Aftenens rette Forffiger han til sine Eftersø- gere: „Lærer af mig.“

II.

„Aftenen kan,“ siger en, „blive Dagens sødeste og helligste Del.“ Det kan den, det bør den. I Aften- hvilen kom Gud til Adam og Eva i Paradis. Svad vilde han dem? Na, de havde fundet, ober- traadt Guds Bud. Og Gud kom, da Dagen blev fual for at hjælpe dem til Rette, for at lede dem til Syndserfendelse og Syndsbefendef- se. „Hvor er du?“ ffperger han Adam. Han vil hjælpe de faldne, saa de fan faa et Dpgør med deres Gud, fende hans Dom over Synden men ogsaa hans Forjæ- tteffe til Dprejsning. Det samme vil Gud hver Aftenstund med dig og mig, min Medffriten. „Maa han have vort Regnskab i Orden, før vi stal herfra,“ sagde en gammel Mand til mig. Ja! men hjornaar stal vi herfra? Det ved ingen. Lad os derfor hver Aften befende Da- gens Fald og Synder for ham og bede ham om at forlade dem alle for Jesu Blods Skyld.

„Man vil saa gerne trække sig bort, ffule sig som Adam mel- lem Træerne i Haven, dæffe sig med sine egne Effenblade. Men

hvad hjælper faadanne Skjul og faadant Dæffe? Det ffærmer os ikke for Guds klare Sjæne. Kun Kristi Retfærdighed kan ffule vor Synd og Skam for den retfærdige Dom- mer.

„Men da det var blevet Aften, og Solen var gaadt ned, første de til Jesus alle, som var fyge og be- fattede, og hele Øyen var forfamllet foran Døren.“ (Mark. 1, 32, 33.) Det var en underlig Aftenstund i Kapernaum! Ja, et mærkeligt Syn at se Jesus ved Solbjergslag at være omringet af fyge og af- funde. Men faadan er Jesus endnu. Hver eneste Aften vil han gerne omringes af fyge og funde. Lad os trænge os frem til ham i Vøn og Tro, og lad os føre nogle af dem med os til ham, som ikke selv fan eller vil gaa. Lad os lægge dem for hans Fødder og bede ham om at hjælpe dem og gøre dem funde. Sviffen velfignet Vefæffiff- gelse det vil være; hvor vil det fylde vore Aftener med Belfignelse og Glæde, om vi tilbringer dem, eller dog en Del af dem paa den Maade.

Emausvænderne bad: „Bliv hos os; thi det er mod Af- ten, og Dagen hælder.“ (Luf. 24, 29.). Og han herte deres Vøn. Den Aftenstund med fit Maaltid og med den højte Mæfter til Vords glente de aldrig. Alle Dagens Sorger, Vefymringer og Taager maatte foin- de for dem som Dug for Solen. Lad Jesus ved vort Aftenfæde faa Høffedet, saa fkal vi nok faa Vef- fignelse fra ham. Endog ved at røre ved hans Klædebøns Som drag- ger der Kræfter fra ham.

Aftenstunden har en ffan For- jættelse hos Safarias: „Men ved Aftenens Tid bliver det Lyff.“ (14, 7.). Herrens Ord er en Lygte for vor Fod og et Lys for vor Sti. Der er fagt: „Naar du luffer din Bibel op, da luffer Gud sin Mund op.“ Vi fan ogsaa fge: „Naar du aabner din Bibel, da tender Gud fit Lys for dig.“ Na lad Ordet Straalder falde paa vore Sjæle hver Aften. Der læses meget om Aftenen: Blade, Røffer, Magafiner, Bøger. Det er ikke at befæffe, hvor Indholdet af disse er fundt og godt. Men ffen ikke din Bibel. Det er dog den, der bringer det fante Lys, den, om hvis Ord det gælder: „Det er mægtigt til at gøre vore Sjæle falfge.“

Glem heller ikke vore dejlige A- ftenfalmere. Vor danske Salmef- ffat har mange faadanne; ffær har vi jo Kingos. Men der er noget Land, der fan opbyse noget, der fan ffilles ved Siden af — endfige vor Kingos Morgen- og Aftenfalmere! Ser tales jo ffær om Aftenfalmene. Hvor er det dejligt at „bruge dem til Aftenfang og Aftenlæsning. Kan man ffulte fin Dag og luffe sine Sjæne med nogen bedre Salmee end t. Efs.: „Tiden ffridder, Dagen foin- der?“ Ræppe! Prøv det!

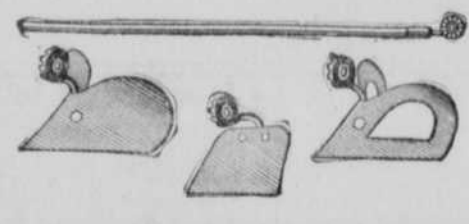
„De helliges Samfund“ er et Led i vor Tro, vor Daabspagt. Ja, men det ffal derfra fføres ud i Livets Birkelighed, Samfundet mellem de troende ffal praktiffere. Bliver det ikke det, da mangler der noget me- get betydningfuldt i Kristneffvet. Det var jo Samfundet mellem de troende, Jesus praktifferede, da han fannede Bennerne i Bethania og sin egen Discippelfreds om Aftenen der. Lad os følge det gifne Binf. Og det lader sig bedst gøre i Aftenstunden. Dagen har fua mange Krav, men Aftenen Stillhed til de hellige at fannies i. „Det er fua yndigt, naar Sol gaar ned, at ffide sammen med fære Venner.“ Det maa ogsaa være noget i den Retning, Luther har for Øje, naar han siger: „Gudsffjæneffen efter den rette evangelfffe Orden burde ikke holdes fua offentligt, paa aabent Sted, blandt alleffaannde Folf; men de, som for Alvor vilde være Kristne og befende Evangelief med Haand og Mund . . . maa fann- les alene i et Hus til Vøn, Ræfning, Daab og Modtagelse af Safframen- tet og til Udøvelse af andre friffel- lige Gerninger.“ (anført efter S. Uffing: Menighedsffib, Side 37).

*)

*) Thomas Kingos Morgen- og Aftenfalmere ændrede til Nutidsffrug af S. Grabefen, D. Løffe, Røffer- havn, et fiffle billigt og bekvemt Hefte anbefales. J. M. S.

*) Vi har Lyff til at meddele vore Læsere nok en Artikel af Paff. Dorf efter „Dannev.“ Iffe at vi er inde for en unaturlig eller forhæffet Af- merkaniffering af vore indaabrede Landsmænds Vøn, tværtimod, men vi er enige med Paff. Dorf — og han med os — om at benytte det Sprog og de Midler, som er bedst egnede til at bevare de bedste aar- delige Værdier, vi ffik i Arb, i vor Efterslæggt, og til at bevare vore Børn og Ungdom i og for vor dpre- bare Lutherffe Kirke.

Opdyrkede og uopdyrkede Farme til Salgs i Becker County, med Overffod af vakre Indsøer og en god frugtbar Jord; nye Skandinaviske Settlementer med let Adgang til Skole og Kirke. Nær Detroit, ved Nor. Pac. og Soo Banen. Jorden er sort, lerholdig Sandjord, tildels Prærieland, tildels Tømmerbevokset. Uopdyrket Land til Salgs for 15—40 Dollars per Acre, opdyrkede Farme fra 40—100 Dollars. For nærmere Oplyffninger skriv til THE MERCHANTS NATIONAL BANK, - Detroit Minn.

Stærkt Skæft med 3 forskellige Blade, og De har et let, praktiffet Redskab til alt Havarbejde; kan ffieblikkelig for- andres til hurtig Udfførelse af det. De vil fføre: Skæft og 1 Blade \$1.25, med 2 Blade \$2.10, med 3 Blade \$2.90. Kfføb det hos Deres Hardware Dealer eller frit tilsendt ved at sende Beløbet til Schoener Manufacturing Co., Dept. S. St. Cloud, Minn.

HJÆLP AT BRINGE SEJREN HPEM VED AT PLØJE DYBT OG HØSTE GODT.

Jorden maa dyrkes og bringes til at yde mest muligt baade i U. S. og i Canada. Et Allemandstæg behøves for at vinde. Der kræves en langt større Produktion af Kornet baade her og i Canada. I Aar har vi knap 100,000,000 Bushels Hvede at undvæ til vore trængende europæiske Vaabenffæller. Enhver frugtbar Plet maa dyrkes. Enhver Kraft maa tages i Brug.

I det vestlige Canada findes store Arealer af god Jord, men Arbejdskraft mangler. Der maa sendes Hjølp til at faa Sæden i Jorden.

I 1917 avledes i Canada 225,000,000 Bushels Hvede. I 1918 maa Produktionen bringes op til 400,000,000 Bushels.

For at det kan ske, maa der sendes Arbejdskraft ude- fra. De forenede Staters Regering har Brug for enhver, der er i Stand til at udføre Farmarbejde i Aar. Vor egen Jord maa selvfølgelig dyrkes først, men vi maa tillige sende Hjølp til Canada. Saa snart vi har en Mand at undvære, maa han sendes til Canada. Skriv til dette Bureau, saa skal De faa Besked om, hvor De kan gøre størst Nytte.

Arbejdere behøves i det vestlige Canada senest 5. Maj. Lønnen til duelige Arbejdere vil være fra \$50 om Maanededen og opad, med fri Kost og Logi.

De, der melder sig, vil blive budt hjertelig velkommen, finde gode Hjem og faa rigelig Kost og Løn. De vil kunne rejfe i Canada frem og tilbage mellem Gansen og Arbejds- pladsen for 1 Cent per Mil.

Om nærmere Oplyffninger, henvende man sig til U. S. EMPLOYMENT SERVICE, DEPT. OF LABOR, Omaha & Lincoln, Nebr.

Vore Menigheder. *)

Af hvad der ffribes imod mig fan jeg ikke undgaa at faa det Indtryk, at der virkelig er dem, der mener, at det drøffte Spørgsmaal aldeles ikke trænger sig paa.

Der er i Birkeligheden ikke nogen fare paa Færde. Den unge danff- amerikanffe Slægt fannes i vore Kirker fua godt, som man fan vente det. Det danffe Sprog effes og vil effes som Hjertefproget i mange Generationer.

Hvorfor fua forffjyre det Arbejde der, der sødes? Hvorfor forffjyre den Fred, vi lever i, ved at drage Spørgsmaal frem til Drøffteffe, som vi ganffe roligt kan lade ligge?

Ja, gid vi funde lade dem ligge. Det vilde gøre Livet mindre ind- vifflet for mange af os.

Min Rod er i Danmark, der er jeg født og baaren, der ffik jeg min Udbannelse, og der havde jeg Ung- dømmens rige Oplevelfer.

Det kan jeg aldrig komme bort fra. Og det vilde være mig ulige lette- re, om den Slægt, der vokffede op omkring mig, havde Brug for det Budffab, jeg har at bringe den, i den Form, der for mig er den hjem- lige, og i det Sprog, der for mig falder lettest paa Tunge.

Men det er ikke Tilffældet. Det kan iff. Sagens Natur heller ikke være det. Og det bør for den historiffe Udviklings Skyld heller ikke kun- ffigt fremeffes. Udvænderens Slægt vil optages af det Folf, den blev ført til, og den ffal have Lov til det. Det vil ffe hurtigt i vor Tid Meget hurtigere end nogen Sinde.

For et Slægtled eller to siden blev Folf som Regel indenfor de en Gang afffuffne Grænfer. Man kom ffældent udenfor fit eget Sogn. Sprogliffe Effenømmeligheder funde findes indenfor ganffe fmaa Randsmaader. Kom man fra det ene Sogn ind i det andet, funde

*) Vi har Lyff til at meddele vore Læsere nok en Artikel af Paff. Dorf efter „Dannev.“ Iffe at vi er inde for en unaturlig eller forhæffet Af- merkaniffering af vore indaabrede Landsmænds Vøn, tværtimod, men vi er enige med Paff. Dorf — og han med os — om at benytte det Sprog og de Midler, som er bedst egnede til at bevare de bedste aar- delige Værdier, vi ffik i Arb, i vor Efterslæggt, og til at bevare vore Børn og Ungdom i og for vor dpre- bare Lutherffe Kirke.

Dffs Med.

man træffe Dialeff-Effenømmeligheder, som maaffe havde holdt sig i Sundebræder af Aar.

Nu maa Sprogmanden ffynde sig, hvis han vil have dem bogfført. Han maa henvende sig til de gamle for at finde Egnens Særfprog, de unge taler Landets.

Saaleffes gif det ogsaa herovre. Man funde finde Folfegrupper, der havde levet flere Generationer her i Landet, og som havde bevaret sine sprogliffe og folfeliffe Effenømmeligheder.

Det havde ganffe vist ikke i det lange Løb gjort Livet rigere for dem, men det var ogsaa kun ud af Livets haarde Rødbenbighed, at de levede fua isolerede. Afffaarne fra Fædrelandet fføredes de levende Strømme mere og mere, og Sprog- et uadartede, blev en daarlig Dialeff.

Saa kom de moderne Samsærf- felfsmidler og med dem Lyffen til at fe sig om i det større Samfund, man levede i, og ffrafts begyndte Li- vet at ffabe sig ny Former, man ffprængte den gamle Gam, som Pup- pen ffprenger fit Høffter.

Saaleffes er det gaadt i de gamle tyffe Kolonier i Pennffylvania. For 25 Aar siden blev der i Menighe- derne fun prædiffeft paa Tyff, fua kom Strædet om Engelff en Gang om Maanedene for de unges Skyld. En halv Snøs Aar efter blev der præ- diffet paa Tyff en Gang om Maaneden for de gamle Skyld, og man- ffigt fremeffes. Udvænderens Slægt vil optages af det Folf, den blev ført til, og den ffal have Lov til det. Det vil ffe hurtigt i vor Tid Meget hurtigere end nogen Sinde.

For et Slægtled eller to siden blev Folf som Regel indenfor de en Gang afffuffne Grænfer. Man kom ffældent udenfor fit eget Sogn. Sprogliffe Effenømmeligheder funde findes indenfor ganffe fmaa Randsmaader. Kom man fra det ene Sogn ind i det andet, funde

*) Vi har Lyff til at meddele vore Læsere nok en Artikel af Paff. Dorf efter „Dannev.“ Iffe at vi er inde for en unaturlig eller forhæffet Af- merkaniffering af vore indaabrede Landsmænds Vøn, tværtimod, men vi er enige med Paff. Dorf — og han med os — om at benytte det Sprog og de Midler, som er bedst egnede til at bevare de bedste aar- delige Værdier, vi ffik i Arb, i vor Efterslæggt, og til at bevare vore Børn og Ungdom i og for vor dpre- bare Lutherffe Kirke.

Derfor falder Rusland nu fra hinanden i de ensartede Folfegrupper.

Hvor meget man derfor end vil prøve paa at dæmme op for Ame- rikaniffingen, fua vil den baagne Slægt sniffe folfeligt og sprogligt at fføre hjemme der, hvor den le- dende Folfegruppe er. Denne Udvif- fing gaar for sig og gif for sig om end i langffommere Tempo, i ffound- delige Værdier, vi ffik i Arb, i vor Efterslæggt, og til at bevare vore Børn og Ungdom i og for vor dpre- bare Lutherffe Kirke.